

Welkom op deze tweede zondag van Pasen in onze kerk waar wij, tussen de spullen van de Lente-Fair, bij elkaar zijn om de liturgie van Pasen voort te zetten. Vandaag krijgt die voortzetting twee accenten zoals die beschreven worden in de twee lezingen zoals die hier aanstonds zullen klinken. Enerzijds is er het verhaal uit Handelingen van de apostelen met een sterk accent op de christelijke gemeenschap, een gemeenschap die wordt gekenmerkt door de betrokkenheid van mensen op elkaar; hoe zij vanuit die betrokkenheid met elkaar delen, eten en vieren. Anderzijds is er het verhaal uit het Johannes evangelie. Rond degene die wel 'de ongelovige Thomas' wordt genoemd, ligt daar het accent op het persoonlijke karakter van het christelijk geloof. Gemeenschap en individu: ze horen bij elkaar en kunnen ook botsen. We vieren samen en ieder persoonlijk. En bidden om ontferming.

Gebed

God, wij danken U voor Jezus, teken bij uitstek van Uw liefde, bron van gemeenschap en voorbeeld van vertrouwen door alle beproeving en twijfel heen. Laat ons delen in zijn geest. Amen

Handelingen 2:42-47

Johannes 20:19-31

Overweging

Lucas is de samensteller van een van de evangeliën waarin hij de daden en het onderricht van Jezus beschrijft van het begin af tot aan de hemelvaart van Jezus. Diezelfde Lucas heeft een tweede Bijbelboek samengesteld dat de naam krijgt 'Handelingen van de Apostelen'. Daarin vertelt hij hoe het, na de hemelvaart van Jezus, de leerlingen en de andere volgers van Jezus is vergaan. Het is een boeiend verslag van succes en falen, van eensgezindheid en verdeeldheid, van samenwerking en ruzie. Zowel tussen mensen die samen de eucharistie vieren als tussen hun leiders, Petrus en Paulus, is er sprake van conflicten. De passage uit de Handelingen die wij zojuist hoorden steekt daar stralend bij af, ze klinkt als een perfecte samenzang. Er is sprake van een ideale

geloofsgemeenschap: de mensen die tot geloof zijn gekomen bidden samen, hebben alles voor elkaar over, breken het brood thuis en staan in aanzien bij het hele volk.

Samen is een kant van het verhaal, alleen is de andere kant, ofwel: met anderen deelgenoot zijn in het geloof is één ding, persoonlijk geloven is een ander ding. Over de betekenis van dat laatste, persoonlijk geloven, hoorden we zojuist een fragment uit het levensverhaal van degene die zijn naam gaf aan de betiteling 'ongelovige Thomas'. Na de hemelvaart van Jezus is de groep van zijn leerlingen bij elkaar. Ze zien Jezus, krijgen zijn vredeswens en ontvangen de heilige Geest, vergezeld van de kracht om zonden te vergeven. Thomas, die bij deze groep hoort, is op dat moment niet aanwezig. Later vertellen de andere leerlingen hem: 'Wij hebben de Heer gezien'. Maar die boodschap komt niet aan. Hij wil eerst met eigen ogen de kruiswonden zien en zijn hand in de zijde van Jezus leggen.

Acht dagen later. De leerlingen zijn weer bijeen, nu met Thomas erbij. Jezus komt door gesloten deuren binnen en groet 'Vrede zij u'. Daarna zegt hij tegen Thomas: 'Kom hier met je vinger en bezie mijn handen. Steek je hand uit en leg die in mijn zijde...' Wat gebeurt hier? Thomas mag kijken en voelen. Geloven is contact maken. In de strijd tussen geloven en niet-geloven mag hij zijn zintuigen gebruiken.

Zintuigen zijn de instrumenten waarmee we onze wereld verkennen, ook de wereld van het geloof. Wij ruiken, horen, zien, smaken, voelen - allemaal mogelijkheden om er achter te komen wat de dingen voor ons betekenen. Smaakt dat? Proef maar. Wat hoor ik? Luister maar. De werkelijkheid laat zich ontdekken door aandachtig open te staan. Een persoonlijk geloof wordt geboren en gevoed door alle zintuigen open te zetten. Dat is de les van de 'ongelovige' Thomas. Maar u zult zeggen: ja, maar Thomas zag Jezus en kon hem aanraken. Inderdaad, dat kon hij, maar dat kunnen wij ook.

Jezus zegt tegen Thomas: voel mijn wonden, leg je hand in mijn zijde. Hetzelfde zegt hij tegen ons, zoals dat beschreven staat in het laatste

hoofdstuk van het evangelie volgens Mattheüs. 'Ik had honger en jullie gaven mij te eten, ik had dorst en jullie gaven mij te drinken. Ik was een vreemdeling en jullie namen mij op. Ik was naakt en jullie kleedden mij. Ik was ziek en jullie bezochten mij. Ik zat gevangen en jullie kwamen naar mij toe.' En dan vragen wij, ongelovige Thomassen: 'Wanneer zagen wij u hongerig, dorstig, naakt, eenzaam?'. En Hij antwoordt: 'Alles wat jullie hebben gedaan voor één van de geringsten van mijn broeders en zusters, heb je voor mij gedaan'. Je hebt je zintuigen ingezet met aandacht: je hebt mij gezien, geproefd, gevoeld, je legde je hand op de wonde van je naaste. Die naaste, dat was ik. Toen voelde je mij. Toen ontmoette je mij. Toen kwam je geloof tot leven.

VOORBEDE

Wij bidden tot God vanuit het geloof dat wij delen met elkaar en dat persoonlijk bij ons hoort:

Voor de kerk, dat zij steeds meer levend en bezield verbonden is met haar oorsprong en hoofd: Jezus Christus

Laat ons zingend bidden

Voor alle gelovigen, dat zij zich gezonden weten om goed te doen

Om te helpen waar mensen in nood zijn

Om vrede te stichten waar vijandschap heerst.

Laat ons zingend bidden

Voor allen die zich op kleine schaal inzetten voor het geluk van anderen,
medewerkers van voedselbanken en inloophuizen,
mensen die werken in de zorg of het onderwijs,
allen die met aandacht hun werk voor de ander verrichten.

Laat ons zingend bidden.

Voorganger

Intentieboek

Slotgebed

Eeuwige, in deze viering hebben wij Uw Woord gehoord, wij hebben de wierook geroken, wij hebben het brood van de eucharistie gesmaakt, wij

hebben elkaar gezien in de vredeswens, wij zijn bij het ontluiken van leven in de spullen van de Lente-fair. Open onze zintuigen, opdat wij elkaar nog meer gaan ontdekken. Open onze ogen voor de eigen pijn en die van onze naasten in nood. Wij vragen U dat door Jezus die gezegd heeft: wat je aan de minsten der mijnen hebt gedaan, heb je aan mij gedaan. Amen